

Amintiri dintr-o copilărie de aur

Osho

Traducere: Larisa Andrei

EDITURA MIX
BRAȘOV 2012

Cuprins

Nota editorului	7
Capitolul 1	9
Capitolul 2	19
Capitolul 3	29
Capitolul 4	39
Capitolul 5	51
Capitolul 6	61
Capitolul 7	71
Capitolul 8	81
Capitolul 9	93
Capitolul 10	105
Capitolul 11	115
Capitolul 12	121
Capitolul 13	129
Capitolul 14	139
Capitolul 15	147
Capitolul 16	163
Capitolul 17	175
Capitolul 18	183
Capitolul 19	195
Capitolul 20	211
Capitolul 21	227
Capitolul 22	239
Capitolul 23	249
Capitolul 24	257

Capitolul 25	267
Capitolul 26	277
Capitolul 27	291
Capitolul 28	303
Capitolul 29	311
Capitolul 30	323
Capitolul 31	337
Capitolul 32	349
Capitolul 33	363
Capitolul 34	371
Capitolul 35	385
Capitolul 36	399
Capitolul 37	411
Capitolul 38	423
Capitolul 39	439
Capitolul 40	449
Capitolul 41	457
Capitolul 42	465
Capitolul 43	475
Capitolul 44	483
Capitolul 45	493
Capitolul 46	505
Capitolul 47	515
Capitolul 48	525
Capitolul 49	539
Capitolul 50	553
Despre autor	565

Nota editorului

Osho este un vorbitor, el nu a scris nicio carte. Cărțile apărute sub semnătura lui sunt de fapt discursuri (sau fragmente de discursuri) înregistrate și transcrise de discipolii lui. Este necesar să aveți în vedere acest fapt și să nu luați ad litteram sfaturile date de Osho, deoarece toate afirmațiile lui au sens în contextul în care au fost spuse, iar rolul acestor afirmații este, în primul rând, acela de a trezi conștiințele celor ce îi receptează mesajul.

„Trebuie să mă adresez unei mulțimi, așa că trebuie să generalizez, or adevărul generalizat devine fals. El are sens întotdeauna numai în cazul unei persoane anume. Eu mă confrunt în fiecare zi cu dificultatea aceasta. Dacă vii la mine și mă întrebi ceva, îți răspund ție și nimănui altcuiva. Altă dată, altcineva vine și mă întreabă ceva, iar eu îi răspund lui și nimănui altcuiva. Iar aceste două răspunsuri pot să fie chiar contradictorii, din cauză că aceste două persoane care au întrebat pot să fie contradictorii.” (spune Osho în cartea „Psihologia ezotericului”)

„Ceea ce rostesc eu poate să nu reprezinte ceea ce vreau să spun. Iar ceea ce vreau să spun poate să nu fie ceea ce este rostit. Așadar nu confundați spusele mele cu mesajul meu. Citiți mereu printre rânduri, urmăriți întotdeauna nu ceea ce s-a spus, ci ceea ce a fost indicat. Există lucruri care nu pot fi spuse, dar pot fi arătate, indicate. Tot ceea ce este profund și tot ceea ce este fundamental poate fi doar arătat, niciodată rostit. Iar eu spun lucruri care nu pot fi spuse, prin urmare nu vă agățați de cuvintele mele. Dați totdeauna cuvintele deoparte, ca și cum ar fi ne semnificative, și pătrundeți adânc căutând înțelesul fără de cuvinte, înțelesul tăcut. Acesta se află întotdeauna acolo, în spatele cuvintelor.” (spune Osho în cartea „Eu sunt poarta”)

CAPITOLUL 1

Este o dimineață frumoasă. Soarele răsare din nou și din nou și este mereu altul. Nu îmbătrânește niciodată. Oamenii de știință spun că are milioane de ani – prostii! Îl văd în fiecare zi și este mereu nou. Nimic nu e la fel. Dar oamenii de știință sunt săpători de morminte¹, de aceea sunt atât de sumbri și de serioși. O nouă dimineață celebrează miracolul existenței. Fiecare moment este unic, dar puțini, chiar foarte, foarte puțini întâlnesc clipa.

Acest cuvânt, întâlnire, este cu adevărat frumos. Să întâlnești clipa așa cum este ea, să o vezi așa cum este, fără să ștergi ori să adaugi nimic, fără să faci muncă de editare asupra clipei, doar să o vezi, să se reflecte în tine ca într-o oglindă... Oglinda nu editează, slavă Domnului, altminteri nicio față din lume n-ar fi destul de bună pentru ea, nici chiar a Cleopatrei. Nicio față din lume n-ar fi destul de bună pentru oglindă pentru simplul motiv că dacă s-ar apuca să taie, să corecteze, să adauge, ar distruge pur și simplu originalul. Dar nicio oglindă nu este distructivă. Chiar și cea mai urâtă oglindă este atât de frumoasă în caracterul ei nedistructiv. Ea pur și simplu reflectă.

Înainte să mă urc în Arca lui Noe, admiram răsăritul... atât de frumos, cel puțin astăzi – și cui îi pasă de ziua de mâine? Mâine nu vine niciodată. Iisus a spus: „Nu te gândi la ziua de mâine...”

Astăzi este atât de frumos încât, pentru o clipă, mi-am adus aminte de frumusețea extraordinară a răsăritului de soare în Himalaya. Acolo, înconjurat de zăpadă și de copaci gătiți cu flori albe, ca niște mirese, nu-ți pasă absolut deloc de tot felul de granguri, de prim miniștri, președinți ai lumii, regi și regine. De fapt regii și reginele există doar în cărțile de joc, acolo este locul lor. Iar președinții și prim miniștrii sunt doar niște *joker*-i. Nu merită mai mult.

¹ Joc de cuvinte: *grave-digger* („gropar”) și *grave* („sumbru”, „serios”, „grav”) engl. – n. trad.

Copacii aceia de munte împodobiți cu flori albe de zăpadă... ori de câte ori vedeam zăpada căzând de pe frunzele lor îmi aduceam aminte de un copac al copilăriei mele. Este un copac care crește numai în India; îi spune *madhu malti* – *madhu* înseamnă „dulce”, iar *malti* înseamnă „regină”. Nu am întâlnit niciodată un parfum mai plăcut și mai pătrunzător – și știți că sunt alergic la parfumuri, le simt imediat. Sunt foarte sensibil la orice fel de parfum.

Madhu malti este cel mai frumos copac pe care mi-l pot imagina. Trebuie că Dumnezeu l-a creat în ziua a șaptea. După ce a terminat cu toate grijile și tot zorul Facerii lumii, după ce a terminat de creat tot, inclusiv bărbații și femeile, trebuie că a făcut copacul *madhu malti* în ziua Lui de odihnă, în ziua sfântă, a Soarelui... doar așa, pentru că rămăsese cu vechiul obicei al Facerii. Este greu să te debarasezi de un vechi obicei.

Când înflorește, *madhu malti* face mii de flori dintr-odată. Nu câte o floare ici-colo, nu, nu așa înflorește *madhu malti* – și nici eu. *Madhu malti* înflorește din abundență, cu lux, ca o revărsare – face mii de flori, atât de multe că nu se mai văd frunzele. Tot copacul se acoperă cu flori albe.

De aceea, ori de câte ori văd copaci acoperiți cu zăpadă îmi aduc aminte de *madhu malti*. Desigur, aceia nu au niciun parfum și este foarte bine pentru mine că zăpada nu miroase. Din nefericire, nu pot regăsi florile de *madhu malti* nicăieri. Parfumul lor este atât de puternic încât se face simțit pe distanță de mile, și țineți cont că nu exagerez. Un singur copac de *madhu malti* este suficient ca să înmiresmeze o întregă vecinătate.

Iubesc Himalaya. Acolo am vrut să mor. Este cel mai frumos loc în care să mori – desigur, este la fel de frumos și să trăiești acolo, dar dacă discutăm despre moarte, acela este locul ideal. Acolo a murit Lao Tse. În văile acelor munți au murit Buddha, Iisus² și Moise³. Niciun alt munte nu se poată lăuda cu Moise,

2 Există teoria că Iisus (*Yus Asap*) a călătorit spre răsărit și că mormântul lui se află la Roza Bal, în Shrinagar, Kashmir – n. trad.

3 La fel, mormântul (peștera) lui Moise se află la Bandipore, în Kashmir, denumire care provine din cuvintele *Beth* (râu) și *Peor* (gură, deschidere) – n. trad.

Iisus, Lao Tse, Buddha, Bodhidharma, Milarepa, Marpa, Tilopa, Naropa și mii de alte nume.

Elveția este frumoasă, dar nimic nu se compară cu Himalaya. Este convenabil să fii în Elveția, având toate acele facilități moderne. Este foarte neconvenabil să fii în Himalaya. Acolo încă nu a pătruns tehnologia – nu există drumuri, electricitate, avioane, linii de cale ferată, nimic din toate acestea. Dar de aici vine inocența. În Himalaya te simți transportat într-un alt timp, o altă existență, un alt spațiu.

Am vrut să mor acolo, dar în această dimineață, cum stam și priveam răsăritul soarelui, am simțit o ușurare știind că și dacă mor aici, și mai ales într-o zi atât de frumoasă cum este cea de astăzi, este foarte bine. Voi alege să mor într-o zi în care să mă simt o parte a munților Himalaya. Moartea nu este pentru mine un sfârșit, o încheiere. Nu, moartea este celebrare.

Îmi amintesc cum se scutură zăpada din copaci, exact ca florile de *madhu malti*, și-mi vine în minte un *haiku*...

Gâștele sălbatice

Nu țin să se oglindească în apă.

Apa nu ține câtuși de puțin

Să le primească imaginea.

Ah, cât este de frumos! Gâștele sălbatice nu au intenția să se reflecte în apă și nici apa nu are intenția să le primească imaginea, totuși reflexia lor este acolo. Aceasta este frumusețea. Nimeni nu ține morțiș să se petreacă un anumit lucru, totuși reflexia este prezentă – este ceea ce numesc eu comuniune. Nu mi-a plăcut niciodată cuvântul comunicare. Mi se pare urât. Este ceea ce se întâmplă între soț și soție, între stăpân și servitor și așa mai departe. Nu se realizează niciodată cu adevărat. Cuvântul pe care îl prefer eu este comuniunea.

Mă văd la Buddha Hall împreună cu ai mei... doar pentru o clipă, dar o clipă atât de densă în momente de comuniune. Nu este o adunare, nu e ca la biserică. Oamenii nu vin acolo formal.

Vin la mine, nu vin într-un loc. Oriunde se află un Maestru și un discipol – și poate să fie doar un Maestru și doar un singur discipol, nu are importanță – se realizează comuniunea. Comuniunea se realizează chiar acum, și nu sunteți decât voi patru de față. Poate că, dacă închid ochii, nici măcar nu pot să vă număr, ceea ce este foarte bine pentru că numai atunci când nu pui limite poți rămâne pe tărâmul neprețurii⁴... și nefiscalității, de asemenea! Dacă poți să numeri, automat apare fiscalizarea. Eu sunt neprețuit, nimeni nu mi-a impus un impozit vreodată.

Eram profesor la universitate și, la un moment dat, mi s-a propus o mărire de salariu. Am spus nu. Prorectorului nu-i venea să creadă. M-a întrebat: „De ce refuzi?”

I-am răspuns: „Dacă primesc ceva în plus, va trebui să plătesc impozit, iar eu urăsc impozitele. Prefer să rămân cu câți bani am acum decât să primesc mai mult și să mă bată la cap cei de la impozite și taxe.” Nu am depășit niciodată limita care îmi permitea să rămân liber de obligația fiscalității.

Nu am plătit niciodată impozit pe venit, de fapt nu a existat niciodată vreun venit. Am dăruit lumii, nu am venit ca să iau de la lume. A fost dar, nu venit. Am dăruit din inima și din ființa mea.

Este bine că florilor le este permis să fie scutite de impozit, altminteri s-ar opri din înflorit. Este bine că zăpada este scutită de impozit, altminteri n-ar mai ninge, credeți-mă! Trebuie să vă spun că după revoluția rusă s-a întâmplat ceva cu geniile Rusiei, Lev Tolstoi, Feodor Dostoievski, Turgheniev, Maxim Gorki – toți au dispărut. În Rusia zilelor noastre, scriitorul, romancierul, artistul, este una dintre cele mai onorate și mai bine plătite persoane. Cu toate acestea, ce se întâmplă? De ce nu mai scrie nimeni cărți precum *Frații Karamazov*, *Anna Karenina*, *Părinți și copii*, *Mama* sau *Însemnări din subterană*? De ce? Aș întreba de o mie de ori, de ce? Ce s-a întâmplat cu geniul prozei ruse?

Nu cred că există vreo țară care să se poată compara cu Rusia. Dacă ar fi să numiți zece romane importante ale lumii,

⁴ Joc de cuvinte: *to count* („a număra”) și *unaccountable* („inexplicabil”) engl. – n. trad.

ați include automat în listă cinci romane rusești și n-ar mai rămâne decât celelalte cinci pentru tot restul țărilor. Bun, ce s-a întâmplat cu acest geniu? A murit! Pentru că florilor nu li se poate comanda, nu le poți impune un decalog. Florile înfloresc, nu le poți comanda să înflorească. Zăpada cade – nu poți emite o lege a căderii zăpezii, nu poți s-o planifici. Așa ceva este cu neputință. La fel este și cu *buddhas*-ii. Ei spun ceea ce vor să spună, atunci când vor să spună. Ei vor spune poate unei singure persoane ceea ce întreaga lume ar fi vrut să audă.

Acum voi sunteți aici, probabil patru. Spun „probabil” pentru că sunt slab la matematică și dacă mai și țin ochii închiși... înțelegeți... și dacă îi mai și am plini de lacrimi... nu din cauză că sunteți aici numai patru, ci din cauza acestei dimineți atât de frumoase, din cauza răsăritului de soare.

Îți mulțumesc, Doamne. Se gândește la mine. Chiar dacă nu există, El totuși se gândește la mine. Îl neg, iar El se gândește la mine. Iată măreția lui Dumnezeu. Existența are întotdeauna grijă, cu toate că voi nu cunoașteți căile ei; ele sunt neprevăzute. Întotdeauna am iubit neprevăzutul.

Lacrimile mele sunt pentru că soarele răsare. Existența are grijă de mine.

Nu am cerut asta.

Nu mi-a răspuns dăruindu-mi.

Totuși cineva îmi poartă de grijă.

Gâștele sălbatice nu țin să se oglindească în apă.

Apa nu ține câtuși de puțin să le primească imaginea...

Așa este și vorbirea mea. Nu știu despre ce va fi următoarea propoziție, sau dacă va mai fi o propoziție următoare. Suspansul este minunat.

Îmi aduc din nou aminte de satul în care m-am născut. Este inexplicabil de ce existența a ales tocmai acel mic sat să-mi fie începutul. Așa a trebuit să fie. Satul meu era frumos. Am călătorit peste tot în lume, dar nu am mai întâlnit nicăieri un loc atât de frumos. Nimic nu este la fel. Lucrurile vin și pleacă, dar nu sunt

niciodată la fel. Pot să văd încă acel sătuc. Câteva colibe lângă un iaz și câțiva copaci înalți în locul unde mă jucam. Nu exista școală în sat. Faptul nu are nicio importanță, contează numai că am rămas needucat timp de aproape nouă ani și că acei primi nouă ani sunt decisivi în procesul formării. După aceea, chiar dacă încerci, nu mai poți fi educat. Așa că, într-un fel, sunt needucat chiar și acum, cu toate că am dobândit multe diplome de absolvire. Orice needucat putea să le dobândească. Și nu doar acele diplome, dar chiar și cel mai înalt titlu masteral îl poate avea orice prost. Atât de mulți proști fac asta an de an încât e limpede că e lipsit de importanță. Contează doar atât: în primii ani de viață am fost lipsit de educație. Nu exista școală, nu existau șosele, căi ferate, poștă. Ce binecuvântare! Micul meu sat era o lume în sine. Și chiar și atunci când am călătorit departe de satul meu, am rămas în acea lume, needucat.

Am citit faimosul roman al lui Ruskin, *Unto This Last*, și, în timp ce-l citeam, mă gândeam la satul meu. *Unto This Last...* acel sat este încă nealterat. Nu există drumuri de legătură, nicio cale ferată nu trece pe-acolo, nici chiar acum, după cincizeci de ani, nu există oficiu poștal, post de poliție, doctor – de fapt nimeni în acel sat nu se îmbolnăvește. Este atât de pur și de nepoluat. Am cunoscut acolo oameni care nu au văzut trenul niciodată, care se întrebă cum arată; nu au văzut niciodată o mașină sau un autobuz. Nu au părăsit niciodată satul. Trăiesc atât de fericiți și de împăcați!

Satul în care m-am născut, Kuchwada, era așadar un cătun fără linie de cale ferată și oficiu poștal. Avea câteva dealuri joase, mai degrabă delușoare, un iaz frumos și câteva colibe din stuf. Singura casă din cărămidă era casa în care m-am născut, dar și aceea nu era cine știe ce construcție. Era mai degrabă o căsuță.

Îl pot vedea acum clar și pot descrie fiecare detaliu... dar nu numai legat de casă și de sat, văd acum oamenii. Am intrat în contact cu milioane de oameni, dar nu am mai întâlnit niciodată ființe atât de inocente ca cei din satul meu, din cauză că erau foarte primitivi. Nu știau nimic din ce era pe lume. În satul acela nu a sosit niciodată vreun ziar. Înțelegeți acum de ce nu exista

școală, nici măcar școală primară... ce binecuvântare! Niciun copil modern nu și-o poate permite.

Am rămas needucat timp de aproape nouă ani și aceia au fost cei mai frumoși ani din viața mea.

Da, trebuie să mărturisesc că am avut un învățător particular. Dar acel prim învățător al meu era la rândul lui needucat. Nu-mi preda nimic, ci căuta să învețe învățându-mă pe mine. Probabil auzise faimoasa zicală: „Învață învățând pe alții.” Era însă un om de treabă, nu arogant ca un profesor. Ca să fii profesor, trebuie să fii arogant. Așa e în lumea afacerilor. Învățătorul meu era amabil – moale ca untul. Să vă spun, îl loveam uneori, iar el nu mă lovea înapoi. Râdea pur și simplu și-mi spunea: „Tu ești copil, poți să dai în mine. Eu sunt om bătrân, nu pot să te lovesc. Când vei fi și tu bătrân, vei înțelege.” Așa-mi zicea și, da, îl înțeleg.

Era un sătean de treabă, înzestrat cu o mare intuiție. Uneori sătenii au o intuiție care oamenilor civilizați le lipsește. Tocmai mi-am amintit...

O femeie frumoasă vine pe plajă. Nu vede pe nimeni în preajmă și se dezbracă. Tocmai când să intre în ocean, apare un bătrân și o oprește: „Doamnă, sunt polițistul satului. În acest loc este interzis să înotați.” Femeia se uită la el nedumerită și-l întreabă: „Dacă tot nu aveam voie să înot, de ce nu m-ați oprit de când mă dezbrăcam?” Bătrânul începe să râdă și râde, și râde... La sfârșit îi spune: „Dezbrăcatul nu este interzis, așa că am așteptat după un copac!”

Un sătean frumos... astfel de oameni trăiau în acel sat – oameni simpli. Satul era înconjurat de coline și în el se afla un iaz. Nimeni nu descrie acel iaz mai bine ca Basho. Nici chiar el nu descrie iazul, ci spune simplu:

*Bătrânul iaz,
broasca sare,
bâltâc!*

Este aceasta o descriere? Singurul lucru menționat aici este lacul – da, și broasca. Nu descrie în niciun fel iazul sau broasca... și apoi, bâldâbâc!

Bătrânul meu sat avea un iaz... foarte vechi, și era înconjurat de copaci foarte vechi, care aveau poate vârste de sute de ani. Și de jur împrejur erau stânci frumoase... și cu siguranță broaștele săreau în apă; auzeai toată ziua „bâltâc”, iar și iar. Sunetul pe care îl făceau broaștele sărind în apă era singurul care străpungea liniștea. O făcea de fapt mai bogată, mai plină de semnificații.

Aceasta-i frumusețea poeziei lui Basho: poate descrie ceva fără să descrie de fapt. Poate să spună ceva fără să menționeze cuvântul. „Bâltâc!” Spuneți și voi, este acesta un cuvânt? Niciun cuvânt n-ar fi făcut dreptate sunetului scos de o broască ce sare într-un iaz, dar iată că Basho a găsit cum să-i facă dreptate.

Eu nu sunt Basho, iar satul acela avea nevoie de un Basho. El ar fi făcut probabil scheciuri frumoase, desene, *haiku*-uri... eu nu am făcut nimic pentru satul meu – vă întrebați poate de ce. Nici măcar nu l-am mai revăzut. O dată este de ajuns. Nu merg niciodată de două ori într-un loc. Pentru mine nu există doi. Am trecut prin multe sate, prin multe orașe, și nu m-am mai întors niciodată. Odată plecat, sunt plecat pentru totdeauna, așa sunt eu. Nu m-am mai întors niciodată în satul meu. Le-am transmis printr-un mesager: „Am fost deja aici o dată, eu nu sunt omul care să vin de două ori.”

Dar tăcerea iazului străvechi stăruie în mine – și din nou îmi aduc aminte de Himalaya... zăpada, atât de frumoasă, atât de pură, atât de inocentă. Nu o vezi astfel decât în ochii unui Bodhidharma, ai unui Iisus sau ai lui Basho. Nu există nicio altă cale de a descrie zăpada, numai ochii unui *buddha* o pot reflecta. Idioții o pot călca în picioare, pot face bulgări din ea, dar numai ochii unui *buddha* o reflectă, cu toate că...

Gâștele sălbatice

Nu țin să se oglindească în apă.

Apa nu ține câtuși de puțin

Să le primească imaginea...

și totuși reflexia apare.

Un *buddha* nu dorește să reflecte frumusețea lumii, nici lumea nu dorește în vreun fel să se reflecte în ochii unui *buddha*, și totuși se reflectă. Nimeni nu impune o voință, dar faptul se petrece oricum, iar atunci când se petrece, este frumusețe. Când este făcut, este un fapt obișnuit iar tu ești tehnicianul. Când se petrece, ești Maestrul.

Comunicarea este o parte componentă a lumii tehnicianului – comuniunea este parfumul lumii Maestrului.

Aceasta este comuniune. Nu vorbesc despre nimic particular...

Gâștele sălbatice și apa...

CAPITOLUL 2

Tocmai am avut o experiență minunată, sentimentul pe care îl oferă un discipol iubitor atunci când îi lucrează corpul Maestrului său. Sunt încă fără suflare datorită acestei experiențe. Care experiență îmi amintește, de asemenea, de copilăria mea de aur.

Toată lumea vorbește despre copilăria sa de aur, cu toate acestea foarte rar ea a existat cu adevărat. Cel mai adesea sunt minciuni. Dar multă lume continuă să le spună mizând pe faptul că nimeni nu le poate detecta. Chiar și poeții își cântă copilăria lor de aur – Wordsworth, de exemplu, care nu e câtuși de puțin un tip fără valoare, numai că o copilărie de aur este extrem de rară. Motivul este foarte simplu: nu ai unde s-o găsești.

În primul rând, ca să vorbești despre o copilărie de aur trebuie să fi fost capabil să-ți alegi nașterea, lucru aproape imposibil. Numai cel care a fost în stare de meditație în momentul morții poate să-și aleagă nașterea, această alegere este deschisă numai celui care meditează. El moare conștient, dobândindu-și astfel dreptul de a se naște conștient.

Eu am murit conștient; nu am murit de fapt, am fost ucis. Aș fi murit natural trei zile mai târziu, dar n-au mai putut aștepta, nici măcar trei zile. Oamenii sunt atât de grăbiți. Ați fi surprinși să aflați că omul care m-a ucis este acum *sannyasin*-ul meu. S-a încarnat ca să mă omoare din nou, nu ca să intre în *sannyasa*... dar dacă el a ținut la jocul lui, atunci și eu am ținut la al meu. Mai târziu mi s-a confesat, șapte ani după ce a devenit *sannyasin*. „Bhagwan”, mi-a spus, „acum pot să-ți mărturisesc fără teamă: venisem în Ahmedabad să teucid.”

I-am răspuns: „O, doamne, iar?”

M-a întrebat: „Ce vrei să zici «iar»?”

Am răspuns: „E o altă poveste, spune mai departe...”

A continuat: „Când am venit să te întâlnesc în Ahmedabad, acum șapte ani, aveam la mine un revolver. Sala era atât de plină încât organizatorii le permisese răoamenilor să se urce pe podium.”

Deci omul acela care venise înarmat cu un revolver ca să mă omoare a fost invitat să se așeze lângă mine. Ce șansă! L-am întrebat: „Și cum se face că ai ratat?”

Mi-a răspuns: „Nu te mai auzisem vorbind niciodată înainte, auzisem doar ce se spunea despre tine. În timp ce te ascultam, mi-am spus că mai degrabă mă omor pe mine decât să-ți curm ție viața. Așa că am devenit *sannyasin* – a fost felul meu de a mă sinucide.”

Cu șapte sute de ani în urmă același om mă otrăvise. Și atunci îmi fusese discipol... dar fără un Iuda este foarte greu să găsești un Iisus. Am murit conștient, așa că am dobândit marea șansă de a mă naște conștient. Mi-am ales așadar tatăl și mama.

Mii de proști fac dragoste pe tot pământul, în fiecare clipă. Milioane de suflete nenăscute sunt gata să intre într-un pântec, oricare ar fi. Eu însă am așteptat șapte sute de ani momentul potrivit, și îi mulțumesc existenței că în cele din urmă l-am găsit. Șapte sute de ani sunt nimic în comparație cu milioanele și milioanele de ani de dinainte. Doar șapte sute de ani – da, așa am spus – și iată, am găsit un cuplu foarte sărac, dar foarte apropiat.

Nu cred că tata s-a mai uitat vreodată la o altă femeie cu tot atâta iubire ca la mama. Este imposibil de imaginat – chiar și pentru mine, care îmi pot imagina tot felul de lucruri – că mama a mai făcut dragoste, chiar și în visele ei, cu un alt bărbat... imposibil! I-am cunoscut pe amândoi, erau atât de apropiați, atât de plini de iubire, atât de împliniți, deși nespun de săraci... săraci și totuși bogați. Erau bogați în sărăcia lor datorită apropierii, dragostei pe care o simțeau unul pentru celălalt.

Din fericire pentru mine, nu i-am văzut niciodată pe părinții mei certându-se. Spun „din fericire” pentru că este greu să găsești un soț și o soție care nu se ceartă. Când or fi avut timp și de dragoste, Dumnezeu știe, sau poate nu știe nici Dumnezeu fiindcă